

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa [...] "W." Sp. z o.o. w Ż.

przeciwko Z. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda [...] „W.” sp. z o.o. w Ż. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 maja 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanym przypadku spór między stronami dotyczył tego, czy powodowi jako kupującemu przysługuje kara umowną za nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwanego sprzedawcę. Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo, a Sąd Apelacyjny nie uwzględnił apelacji powoda, dzieląc szczegółowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego dotyczące zwłaszcza zwyczajów stron przy realizacji długotrwałych kontaktów handlowych, poczynione na ich tle oceny prawne oraz ustosunkowując się do zarzutów apelacji. Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi, co nakładało na niego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oczywiście tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły sprawy lub dokonywania pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego nie pozwala stwierdzić, że zostały spełnione przesłanki, na które powołuje się skarżący. Jego teza o oczywistej sprzeczności zaskarżonego orzeczenia

z prawem opiera się bowiem w istocie na obszernym przytoczeniu (powtórzeniu) uzasadnienia podstaw kasacyjnych, polemizujących przede wszystkim z ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego. Sposób motywacji tego zarzutu wskazuje nie tyle na istnienie widocznego *prima facie* kwalifikowanego uchybienia wskazanym normom prawa materialnego i procesowego, skutkującego wydaniem wyroku w sposób oczywisty wadliwego, ile na niezaakceptowanie sposobu rozstrzygnięcia sprawy przez sądy obu instancji. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 i art. 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

aj

[aw]